

Det er ubelejligt, det er frygtelig ubelejligt, at vi har en socialminister, der kom for skade at sige højt, hvad regeringen og Dansk Folkeparti ikke alene tænker, men også praktiserer. Men lad os prøve at holde fast i den virkelige diskussion, for det er jo her både værdi- og kulturkampen udspiller sig.

Vil vi et samfund, som bare giver de i forvejen ressourcestærke mere frihed, flere muligheder og større velstand, mens en voksende gruppe lever et stadig mere råt liv i bunden, et liv med ufrihed, afmagt og fattigdom? For sandheden er jo, at regeringen Fogh ikke har fordelt værdier og goder på en sådan måde, at velstandsstigningen er kommet alle til gode, tværtimod. De penge, der fosser ind i statskassen, og den store forbrugsfest har i årevis været forbeholdt dem, der i forvejen har.

Så socialministerens virkelige, men hos statsministeren så ilde hørte opfattelse af ulighedens nødvendighed var ikke kun et ideologisk udsagn udtænkt i ministerens forkontor eller hos CEPOS. Det var dybest set en karakteristisk af den praksis, der foregår i øjeblikket. Det var et ærligt udsagn om, hvordan denne regering både ønsker og i praksis forvalter dette samfund til glæde for den store gruppe i forvejen velhavende og med den nødvendige og ifølge regeringen åbenlyse acceptable omkostning, at den stigen- de gruppe stilles dårligere, fordi dens levevilkår forringes. Det er egoismens politik, det er selvtilstrækkelighedens politik, det er indholdstomt.

Kl. 17.05

Vi har aldrig forstået i SF, at Socialdemokratiet og De Radikale ville lægge stemmer til loftet over kontanthjælpen. Selv den ærligste indignation og den mest retfærdige harme over ulighedens Danmark vil jo uvægerlig blive svækket, hvis man stemmer for lofter over kontanthjælpen. Derfor er vi i SF glade for de nye toner fra S og R, så vi kan få fjernet loftet.

Vi så fru Pia Kjærsgaard hårdt presset i DR 2's Deadline forsøge at vikle sig ud af alle de ulighedsskabende tiltag, som Dansk Folkeparti har lagt stemmer til. Hvad sagde Dansk Folkepartis formand? At Dansk Folkeparti aldrig har ønsket lighed. Nej, det har vi bemærket. Vi ønsker bare ikke større ulighed, fortsatte fru Pia Kjærsgaard. Det minder mig om Orwell, når han skrev, at nogle er mere lige end andre.

Efter 4 år med Dansk Folkeparti som støtteparti til VK-regeringen er uligheden vokset så markant, at den er blevet det store tema i den politiske debat. Det gælder både de mennesker,

der er født og opvokset i Danmark, der ikke klarede kravene, f.eks. den danske familie på fire, der har 2.800 kr. tilbage om måneden, når de faste udgifter er betalt, og det gælder selvfølgelig endnu mere dem med brune øjne og en anden tro.

De seneste ugers debat om Dansk Folkepartis hjemmesider og bøger taler for sig selv. Dansk Folkeparti er et ulighedens parti. Starthjælpen er et glimrende middel til at markere netop den forskel i lighed på dem og os, for husk på, at nogle er mere lige end andre. Den forståelse af lighed, som er Dansk Folkepartis, kan med start-hjælpen effektivt bruges til at uddybe og forstærke de sociale skel og fattiggøre den specifikke gruppe af mennesker, der ikke lever op til fru Louise Freverts og hendes åndsfejlens normer for danskhed.

Det går nemlig baglæns med integrationen. Det er den tydelige konklusion på den undersøgelse, som Catinét lavede i sidste uge. Det gælder på alle punkter: arbejdsløshed, mangel på anerkendelse, orientering i danske medier, følelse af tilhørsforhold osv., overalt går det baglæns. Vi står med den måske største samfundsmæssige udfordring, og det er kun gået tilbage under denne regering og Dansk Folkeparti.

Dansk Folkeparti er ikke et midterparti, og Dansk Folkeparti kan kun foregive at være et midterparti, så længe nogen giver dem plads til det og ikke for alvor tager fat. Uligheden har for alvor bidt sig fast i den danske virkelighed, ikke bare i den ideologiske diskussion, som var uønsket i Statsministeriet, men som konkret realitet i stadig flere menneskers liv. På alle parametre er det gået tilbage for den i øvrigt fattige vision, som statsministeren fremlagde ved sin tiltrædelse om, at bistandsklienten skulle blive bankdirektør. Selv hvis det var ønskværdigt, er der tale om en eklatant fiasko.

Det samme gælder regeringens bebudede bekæmpelse af den negative sociale arv, for det siger sig selv, at med den systematiske fattiggørelse og forarmelse af lavindkomstgruppen og den helt uansvarlige mangel på andre politiske tiltag fra regeringen er bekæmpelsen af den negative sociale arv sat år tilbage. Uligheden vokser med regeringens og Dansk Folkepartis mellemkomst: Skattelettelse for de rigeste, og en politisk curlingstrategi, der bare skal bane vejen for mere marked, mere kommercialisering og mere forbrugsfest for dem, der allerede har. Men vi kan ikke lade mennesker leve et liv i ufrihed og med manglende muligheder, bare for at lade dem